

pridržnih gojzdnih pravicah“ (landesf. Waldreservationsrecht). Vsak vé, kako imenitna je ta reč za našo gorensko in notranjsko stran, in gosp. Globočnik je tako temeljito in razločno preiskaval to važno zadevo in pravice ljudstva tako krepko in jasno dokazoval iz zgodovine in postav, da se ta njegov sostavek zamore res prava spomenica imenovati.

— Gosp. prof. dr. Klun je unidan vredništvu „Triesterce“ poslal sledeči „odgovor“, ki ga je pa ona tako pokvarila, da v njenem natisu ni bil ničemur več podoben — spet nov dokaz: kako manipulirajo nemškutarski časniki. Gosp. dr. Klun nas prosi, naj natisnemo „odgovor“ njegov tako, kakor ga je on pisal in se tako-le glasi: „Nek ljubljansk korespondent mi v 182. listu „Triesterce“ zastavlja vprašanje: „kaj da sem storil, da me „Novice“ jemljejo pod protekcijo svojo, in kaj je morebiti krajnskemu deželnemu zboru še ene Janusove glave več treba?“ Take vprašanja sicer niso vredne odgovora, vendar hočem radovednežu čast skazati in odgovoriti na te vprašanja. Menda se ne baham, ako rečem, da sem, več let v svoji domovini bivajoč, saj nekoliko za-njo storil. Teh čeravno še tako majhnih zaslug mojih za domovino vendar „Novice“, ki skor že skozi 20 let možato in pošteno zastopajo blagor naše dežele, ne morejo popolnoma prezreti; če so se tedaj mene s prijaznim priznanjem spomnile (za česar sem jim hvaležen), ni to nikakoršna „protekcija“, — kajti „protekcija“ je le to, če namesti pravice skazuje se milost. Sploh sem v celem svojem življenju malo protekcije vžival; kar sem in kar imam, sem si prislužil pošteno. — Kar pa se tiče šantove prilike z „Janusovo glavo“, nas uči mitologija, da Janus — ajdovsko božanstvo — je imel staro glavo nazaj obrnjeno, z mlado pa je gledal naprej. Razjasnilo tega je priprosto. V preteklost je treba se ozirati, da razumemo sedanjost in prihodnost; starodavna preteklost je učilnica mladostni sedanjosti. Da sem se pečal z zgodovino krajnsko, mislim, da pričajo dela za me. Zato ne le krajnskemu deželnemu zboru, ampak vsem deželnim zborom, pa tudi državnemu zboru dunajskemu iz srca želim prav veliko Janusovih glav pa prav malo malopridnih leaurov, — gospodu korespondentu pa kaj več mitološke vednosti.

Na Dunaji 6. sept. 1862.

Prof. dr. V. F. Klun.

častni mestjan ljubljanski.

— (Pobérki iz raznih časnikov.) V „Tagespošti“ pa tudi v „Vaterland-u“ je baron Karneri odgovoril na tisto ostro svarilo, ki so mu ga slovenski rodoljubi, kakor smo zadnjič v „Poberkih“ slišali, iz Maribora poslali v Wildhaus v dokladi „Vaterland-ovi“. Al kaj je na to odgovoril in kako? Vsa pisarija je očitna — „mea culpa“! Vidi se, kako ga je ona poslanica potlačila, ktero imenuje „rück-sichtslose Expectorationen“. Gospod v Wildhausu je menda mislil, da bojo razžaljeni poštenjaki nesnažno pisarijo prijemali z „Glacé-Handsuhem“. „Tagespošta“ pa je celó molče vtaknila v bisago svojo vse, kar se je v oni poslanici reklo. Samo po ljubljanskem dopisunu se dá zagovarjati sirota s tem, da pravi, da ji „ultra-si“ družega ne vejo odgovoriti kakor to, da pravijo, da „je laž, kar piše“. Pač slonovo kožo mora imeti, komur to še ni zadosti, ako se očitno lažnik imenuje! Kdor pa se ne bojí, koga očitno lažnika imenovati, ima že dokazov gotovo, da jih bo dal na dan na pravem mestu, kadar bo treba. Ljubljanski dopisun ima spet strašno bridke čase: zaupnice ne more požreti, ki jo napravljajo mestjani gosp. županu za njegov god, da mu pokažejo, da ga še zavoljo več cenijo kakor zavoljo „Pflasterunge“, kakor je „Laibacherca“ tako pristréno „naiv“ unidan rekla in s tem svojo sorodnost s „Triesterco“ celó premalo skrila! Ker zavoljo te zaupnice znani dopisun pika tudi spoštovanega našega domoljuba Horaka, mu moramo novico povedati, da g. Horak namerja izdati „Blätter aus meinem Tagebuch-u“, v katerih bo marsiktero historico povedal iz mestnih volitev, kako pohlevno so hodile imenitne gospé itd. dopisunove stranke ga prosit, da bi iz Saula postal Paul, pa — Saul je ostal Saul. — Pa tudi tega „Tagespoštar“ ni mogel brez togote pogoltniti, da so ga pošteni Ločani v svojem „Eingesendet“ v „Laibacherci“ 212. po prstih krenili; ker pa družega ne more zoper to, sam sebe tolaži, češ, da so Ločani to iz „prijaznosti“ storili. „Tagespoštar“ misli, da celi svet se s tako kramo peča kakor on in njegovi pajdaži!

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

Prvo delo zbornice gornje in doljne državnega zbora, ko se je 15. t. m. spet snidel, je bilo: vošilne pismi presvitli cesarici po prestani hudi bolezní pokloniti, ki ju je s srčnim veseljem sprejela. Od tistih mal praznuje spet zbornica gornja, zbornica spodnja pa se je lotila posvetovanja o vpeljavi nemške kupčijske postave v naše cesarstvo po predlogu ministerskem. Čeravno poslanec česki Pražak jasno dokazuje, da take postave sedanji ožji (mali) zbor vsled ustavnih določil ne more vzeti v svoje roke in se desna stranka zato ne bo udeležila tega sklepanja, in čeravno tudi Mühlfeld in Skene, poslanca skozi in skozi centralistične leve stranke, se spodtikujeta nad to postavo, je vendar večina, kakor je to že navada, vse te pomislílike uničila in po željah ministerstva sprejela to postavo v svoje opravilstvo in jo že tudi dognala. Včeraj (torek) je začela zbornica pretresovanje druge postave, ki jo ji je ministerstvo predložilo, namreč: preuredbo (revizijo) zemljišnega (gruntnega) katastra. To je zlo važna reč za marsiktero deželo in posebno za krajnsko, ktera že toliko let zdihuje po pravični preuredbi. — Kmalí bomo spet druge papirnate desetice dobili. Te, ki so bile nedavnej izdane, niso spoznane za dobre, in ministerstvo bo dalo že spet druge napraviti. — Te dni smo brali dolgo dolgo vrsto sodniških uradnikov, ki jih je za sodnije hrvaškoslavonske imenovala kr. dvorna kancelija; sem ter tje smo našli tudi kakega Slovenca vmes. — Za sklic erdeljskega deželnega zbora dela vlada res priprave; ali pa bo hotel ondašnji deželni zbor, sestavljen iz Ogrov, Seklerjev, Rumunov in Saksoncov, poslance poslati v državni zbor, nek sama vlada nima upanja veliko. — Na Ogerskem in v Galiciji se spet razširjuje goveja kuga. — Na Laškem se vsa govorica še zmiraj suše okoli Garibaldita; zdaj se sliši, da mu bojo mogli nogo odžagati in je življenje njegovo v veliki nevarnosti, zdaj pa spet, da ga bojo pomilostili; Garibaldi pa nek noče milosti, ampak sodbo, ki bi svetu marsikaj odkrila, kar kralju ne bi bilo po volji. V pismu do ameríkanskega konsula, ki ga vabi za poveljnika v ameríkansko armado, je 14. t. m. odgovoril, da, ako pride iz zavora in se ozdravi, bo zapustil Italijo in šel Ameriki na pomoč. — Pogoji med srbsko in turško in med črnogorsko in turško vlado še niso popolnoma znani; mir na obeh stranéh pa je za zdaj gotov. — Nemci so začeli spet edinost zidati, pa zidarji so na dva kampa razdeljeni, eni „Malonemci“ tišijo v Weimar, drugi „Velikonemci“ pa v Frankobrod, da bi vsak po svoje naredili podlago edinosti. — Zdaj je gotovo, da konec londonske razstave bo o vseh Svetih. — 6 let ni bilo rekrutbe na Rusovskem; carski ukaz jo zapoveduje zdaj za leto 1863; rekrutba se ima začeti 15. januarja in iz 1000 možkih 5 jih vzeti.

 Današnjemu listu je priložena 23. pòla „povestnice“.

Listnica vredništva. Gosp. J. B. v V: Vaš prepis iz „Slovenije“ nam je vesela priča rodoljubja Vašega; al zdaj ko imamo izvirnih sostavkov obilo, ne moremo vzeti poslanega. Prosimo kaj družega izvirnega. — Gosp. — g — v M: Prejeli in razdelili. — Gosp. V. Z. v L: Dokler ne pošljete konca, ne moremo natisniti, kar ste nam dali. — Gosp. J. v Bist: Ker je v dopisu iz Ip. večidel vse rečeno in nam spet zlo prostora manjka, ne zamerite.

Popravki. V pesmi „Prekletstvo in blagoslov“ v 38. listu „Novic“ v kiti 2., stihu 7. mesto konec beri konc; v kiti 3., stihu 3., mesto katerim beri katerim; v kiti 4., stihu 6., mesto sicer beri scer; v kiti 8., stihu 3., mesto trud beri tud; v kiti 13., stihu 8., mesto zdržuje beri združuje; v kiti 15., stihu 2., mesto gimnazija beri gimnaz'ja; v kiti 15., stihu 6., mesto jo beri je.